

ЙОВКО

Следъ като закуси добре, Йовко окачи презъ рамо торбата съ учебниците си и се запъти за училище.

— Хайде на добъръ часъ! — извика следъ него майка му. — Сега почватъ нова година и — добре да си отваряшъ очитѣ, чу ли? Ако останешъ пакъ въ сѣщото отдѣление и тазъ година, биволаръ ще те направи татко ти!

Йовко само се обърна, безъ да продума и излѣзе отъ двора.

Пътя за училището бѣше пращень, а на мѣста цѣлъ покритъ съ омачкана слама. Предъ вратника на Петкови спокойно бѣше се изтегнало сивото имъ куче и примигаше отъ удоволствие. Йовко се наведе предпазливо, ужъ да си оправи царвула, взе единъ камъкъ и го запрати право върху главата на кучето. Кучето изджавка, скочи като жилното отъ оса и побѣгна презглава.

По-нататъкъ Йовко видѣ едно счупено гърне, забучено на единъ колъ на дѣдо Станкъовия плетъ. „Хе-хе-хе“ . . . засмѣ се Йовко, наведе се пакъ, грабна единъ камъкъ и „чатъ!“ — отъ гърнето остана само дрѣжката.

* * *

Въ училището бѣха се събрали много, много деца. Почти всички бѣха черни почернѣли отъ лѣтното слънце. Коситѣ имъ по сколуфитѣ и по вратлетата бѣха изрусѣли, изрижавѣли — сѣщо като пригорена трева отъ горещинитѣ. Всички бѣха весели, засмѣни. Момчетата тичеха насамъ-натамъ, боричкаха се изъ тревясалия училищенъ дворъ, а момиченцата си разглеждаха шаренитѣ престилчици и новитѣ си панделки по коситѣ.

Звънецътъ удари и всички деца се събраха въ голѣмата училищна стая. По срѣдата на стаята, на една маса, покрита съ